

*Ο αυτισμός δεν αποτελεί «κέλυφος» μέσα από το οποίο εξέρχεται
ένα «φυσιολογικό» παιδί, αλλά.....ένα ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΑΙΔΙ.*

Η διαταραχή αυτιστικού φάσματος αποτελεί μια από τις πιο ιδιαίτερες κατηγορίες διαταραχών, γεγονός που αποδίδεται στην εν γένει ιδιαίτερη φύση των ατόμων αυτών, στην πολυπλοκότητα της συμπεριφοράς τους, αλλά και στην αχαρτογράφητη αιτιογένειά της. Έτσι, θα ήταν ένας μύθος αν θεωρούσαμε πως ο αυτισμός αποτελεί ένα "κέλυφος" που παγιδεύει ένα "φυσιολογικό" παιδί. Ο αυτισμός αποτελεί μια πολυσύνθετη κατάσταση. Με τον όρο "κατάσταση" αμέσως εννοείται πως πρόκειται για μια συνθήκη η οποία μπορεί να επιδέχεται βελτίωση μέσα από κατάλληλα προγράμματα εκπαίδευσης, αλλά ακολουθεί εφ' όρου ζωής το παιδί και θα είναι αυτή που θα το διαμορφώσει. Έτσι, γίνεται αντιληπτό, πως δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε το άτομο από τον αυτισμό, αφού ήδη από τη γέννησή του αποτελεί τον βασικό άξονα επιρροής και διαμόρφωσής του.

Μέσα από τα στοιχεία συμπεριφοράς τα οποία συναντώνται στην συγκεκριμένη διαταραχή, γίνεται αντιληπτό πως το άτομο με αυτισμό εξελίσσεται, πλέον, μέσα από την διαταραχή αυτή και η όποια συμπεριφορά ή αντίδραση του, πραγματοποιείται με γνώμονα αυτή. Ο αυτισμός συνεπάγεται έναν μοναδικό τρόπο σκέψης και κατ' επέκταση έναν μοναδικό τρόπο ύπαρξης, ο οποίος περιβάλλεται από μοναδικό τρόπο αντίληψης της πραγματικότητας και μοναδική αντιμετώπιση κάθε έκφρασης της καθημερινότητας, διεισδύοντας σε κάθε πτυχή του ατόμου. Η διαταραχή, λοιπόν, αυτή επηρεάζει κάθε πτυχή του παιδιού, από την νηπιακή του ηλικία μέχρι την ενήλικη ζωή. Η ιδιαιτερότητα του τρόπου σκέψης και έκφρασης των παιδιών με αυτισμό δεν θα έπρεπε να αποτελεί τροχοπέδη στην επικοινωνία μαζί τους, αλλά οφείλει να αποτελέσει ένα έναυσμα για αποκρυστάλλωση των πάγιων νορμών επικοινωνίας και ανάπτυξη νέων διόδων, οι οποίες θα είναι προσαρμοσμένες στον τρόπο σκέψης των ατόμων αυτών. Άλλωστε, δεν είναι το «κέλυφος» του αυτισμού αυτό που αποτρέπει την επικοινωνία με τα παιδιά αυτά, αλλά είναι η αδυναμία κατανόησης του τρόπου σκέψης τους, ώστε να υλοποιηθεί μια νέα επικοινωνιακή προσέγγιση, απαλλαγμένη από την βεβαιότητα του οικείου κόσμου, μια προσέγγιση η οποία θα καταφέρει να οδηγήσει στον κόσμο των παιδιών αυτών. Παρόλο που τα τελευταία χρόνια αναπτύσσεται ένα τεράστιο δίκτυο βελτίωσης των επικοινωνιακών δεξιοτήτων των παιδιών με αυτισμό, νόημα έχει να κατανοήσουμε πως η προσπάθεια αυτή δεν θα πρέπει να περιορίζεται στην εκπαίδευση τους πάνω στον κοινά αποδεκτό τρόπο σκέψης, αλλά στην δική μας προσπάθεια να εξερευνήσουμε τον μοναδικό τους κόσμο.

Με εκτίμηση,

Σταματία Νικ. Τσάτσα

MSc Λογοθεραπεύτρια